

Doktor Doktor

První dva ročníky jsme na matematiku pro fyziky měli skvělého a neopakovatelného docenta Kopáčka. Bylo to vlastně poprvé, co jsme zažívali skutečný matematický výklad založený na jasných definicích a striktních důkazech všech tvrzení. Pan docent byl neuvěřitelně trpělivý a dělal časté přestávky, ve kterých vydatně kouřil. Objem látky byl enormní, po čtyři semestry šest hodin přednášek a k tomu čtyři hodiny cvičení, která měli na starosti asistenti. A tak jsme se týden co týden dvakrát scházeli na tři hodiny, aby pan docent ukrojil něco málo z obřího krajíce učiva před námi a poodhalil nám svět matematiky, který byl úplně jiný než matematika ze střední a základní školy. Zpravidla za jednu tříhodinovku odpřednášel tak 7 až 9 stran ze čtyřdílného skriptu. Ten člověk snad neznal nemoci, za čtyři semestry vynechal jednu jedinou přednášku, a to když byl na služební cestě v Sovětském svazu.

Předem nám oznámil, že příště bude chybět, ale že za sebe zajistil náhradu. Pak se na několik sekund odmlčel, sraštil obočí a řekl: „No, náhradu..., nevím..., ukecal jsem kolegu, který to snad odpřednáší. Budete ale muset být velmi trpěliví, nebude to asi úplně jednoduché...“ Bylo znát, že z nadcházejícího suplu není vůbec nadšený a že má jakési nejasné obavy z jeho průběhu.

Suplování se konalo v tenkrát nové budově v Tróji, v největší posluchárně T1 a měl ho zajišťovat RNDr. Doktor, tedy doktor jménem i titulem. Zkrátka doktor Doktor. Když se nám představil, nedalo se ještě poznat, že zážitek z přednášky bude zcela nevšední. Ujistil se, kde jsme ve skriptu skončili a začal dokazovat následující matematickou větu. Jen sepsání jejich předpokladů trvalo neuvěřitelných deset minut. Ne proto, že by jich bylo tolik, ale proto, že doktor Doktor mluvil velmi, velmi pomalu. Tak pomalu, že bychom za normálních okolností usnuli, ale na to bylo ještě brzy, a tak jsme fascinovaně zírali na výkon pozoruhodného človíčka za katedrou. Každé slovo se z něj soukalo i desítky sekund. Po půl hodině se ve skriptu posunul o tři řádky a všem nám už bylo jasné, že Kopáček je Kopáček a tohle postrádá patřičný říz.

Doktor Doktor mluvil stále pomaleji a pomaleji a my všichni žasli, jak je to vůbec možné. Potom se začal velmi pomalým krokem i se skripty sunout směrem k nám. V první řadě nikdo neseseděl, a tak přednášeje došel k lavicím, tam si sednul, složil ruce pod hlavu a usnul. Neuvěřitelný výkon! Usnout na vlastní přednášce. Zprvu jsme si mysleli, že jen testuje naši ostražitost, ale pak už bylo jasné, že opravdu spí. V přednáškové místnosti bylo dokonalé ticho. Nedovolili jsme si ani špitnout. Jednak proto, že se přece nesluší rušit pedagoga při výkonu povolání a jednak proto, že jsme se všichni výborně bavili a nechtěli tuto zábavu pokazit.

Uplynulo asi čtvrt hodiny, to už se v posluchárně tu a tam ozýval chichot a tiché komentáře. Pan doktor se pohnul a pomalu vstal. Opět začal přednášet. V půlce věty, kde skončil, než usnul, plynule navázal následujícím slovem a pokračoval neuvěřitelně pomalým tempem ve výkladu dál. Jen nezamířil k tabuli, jak bychom mohli očekávat. Zamířil k otevřeným dveřím posluchárny a velmi zvolna přednášejíc odkráčel pryč. Jeho hlas se pomalu vzdaloval, až utichnul docela...

Nikdy už jsem toho človíčka neviděl. Když jsme panu docentu Kopáčkovi na příští hodině zážitek vyprávěli, tak se jen pousmál a řekl, že žádné zázraky neočekával a látku s námi probral znova. Tohle suplování nás v matematice nijak kupředu neposunulo, ale určitě mělo svůj smysl. Hned v prvních letech studia nám umožnilo nakouknout pod pokličku tajů akademického světa.